

beperkt ze voet voor voet. Hij jaagt ze rusteloos op, voort en altijd verder, tot ze als een ree op de bergen zijn, van angst en vreeze huiverend en sidderend voor zijn macht.

Of liever nog, het zijn niet de uitverkoornen die Sathan zoekt, maar den eenig Verkoorne in hen. Niet die van Israëls volk zijn bestrijdt hij, maar hun gezalfden Koning. Den Christus, Hem alleen geldt zijn verbeterden woede. Niet Gods kinderen haat hij, maar den Zoon Gods, in wien zij tot kinderen zijn aangenomen. Ziet het aan de vervolgingen der eerste eeuwen! Men sleurt de belijders van Jezus naar den houtmijt, men legt hun het zwaard op den nek. Maar men ontsteekt den mutsaard niet, het zwaard zal niet met bloed geverwd worden, zoo ze dien Christus slechts afzweren, zoo ze hun lot slechts scheiden van Hem. Ze hebben zijn bloed slechts gemeen te achten, en hun bloed zal worden gespaard. En och, nog juist zoo is het in onze dagen, al pijnigt men niet meer met vuur maar met den spot, al doodt men, niet met het zwaard, maar met den laster. O! nog wil de wereld u dragen, nog biedt ze u haar eere, een kroon zelfs wil ze om uwe slapen vlechten, zoo ge dat ééne maar doet, dat ge zwijgt van den Christus, en nooit dan met bedekt gelaat Hem aan de wereld vertoont.

Maar wilt ge dat niet. Leeft in u iets van den fierren geest der eerste martelaren, en beeft ge wel voor den dood, maar toch banger nog voor het scheiden van Jezus. Wilt ge Hem niet verzwijgen, niet Hem bedekken, kan noch spot noch hoon U tot verloochenen van den Heer bewegen; blijft ge dus bij Hem, gaat ge in Hem op, zoodat ge met Zijn naam uw eigen